

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Basa és Benke Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Benke Gábor és dr. Kusnyér Krisztina (...) ügyvédek által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a jogtanácsos által képviselt Országos Rádió- és Televízió Testület (1088 Budapest, Reviczky u. 5., hivatkozási szám: ...) alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. évi július hó 3. napján kelt 20.K.30.710/2005/26. számú ítélete ellen a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A felperes 2004. október 05-i adásnapján 01:17 órai kezdettel sugározta a II. kategóriába sorolt „...” című magyar filmet, amely a főhős (Péter Simon író) és szeretője, valamint felesége vidéki nyaralásáról szól, amelynek során a szereplők hihetetlen és bizarr történések részeseivé válnak. Groteszk hangvételű jelenetek, dialógusok és abszurd helyzetek sorozata követi egymást a filmben: halottnak vélt kínai férfi kimentése a vízből és elhantolására tett kísérlet, egyszerű érzelmi viharként jellemzett felindulásból

elkövetett gyilkosság, a véletlen balesettel záruló szexuális zaklatás, gyors közbelépés hiányában megghiúsult öngyilkossági kísérlet.

Az ellenőrzés eredményeként az alperes a 2005. január 13. napján kelt ... számú határozatában megállapította, hogy a felperes e műsorszolgáltatásával megsértette a Rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. tv. (a továbbiakban: Rttv.) 5/B.§ (3) bekezdésében foglaltakat, ezért a Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés d) pontja, valamint a felek közötti Műsorszolgáltatási Szerződés (a továbbiakban: MSz) 11.6.1.9. pontja alapján 2.972.307 forint kötbér megfizetésére kötelezte a felperest. Az alperes határozatában részletesen megjelölte és kiemelte azokat a jeleneteket, amelyek alapján a film a magasabb III. kategóriába sorolandó. Kifogásolta, hogy direkt módon került bemutatásra több súlyos erőszak típus, és bár az erőszakos jelenetek nem voltak túl gyakoriak, és ábrázolásukat tekintve sem voltak túlzottan intenzívek, azonban az a közöny és hidegvér, amellyel a szereplők az eseteket kezelték, káros magatartásmintát közvetíthetett a 16 év alatti nézők felé. Kiemelte, hogy a II. kategóriába sorolt műsorszámok esetében nem elfogadott elemek a szexualitáshoz kapcsolódó erőszak, a hatványozottan előforduló szexuális töltésű kifejezések és trágár káromkodás, valamint a destruktív probléma-megoldási módozatként megjelenő öngyilkossági kísérlet. Hangsúlyozta, hogy a műsorszám még a serdülőkre is kedvezőtlenül hathatott, hiszen a 12-16. év közötti fiatalok fejlődésének természetes sajátossága, hogy ebben a korban kezdődik meg a szülőktől való elszakadás folyamata, amely saját, alternatív értékrendek és életmódok keresésével jár együtt. A fiatalok még kritikátlanul fogadják el, illetve kevés élettapasztalatuk miatt nehezen ítélik meg a televízióban bemutatott magatartás-modelleket, azok erkölcsi és társadalmi elfogadottságát, ezért az alkotás iróniájának megértése nélkül könnyen félreérthetik a film valódi üzenetét. Az alperes részletezte a kötbér mértékének kiszámítási módját és annak összegezését. Kiemelte, hogy a Testület ugyanebben az évben már 24 alkalommal marasztalta el az Rttv. különböző klasszifikációs rendelkezéseinek a megsértése miatt a felperest, melyből 18 esetben kötbér szankciót alkalmazott.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapításával, hogy jogsértést nem követett el, az alperesi határozat megváltoztatását és a szankció mellőzését kérte. Másodlagos kérelme a jogkövetkezmény alkalmazásával összefüggésben az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt a Testület döntésének hatályon kívül helyezésére irányult. Harmadlagosan a kötbér mérséklését kérte. A keresetéhez magánszakértői szakvéleményt mellékelte, amelyre hivatkozva állította, hogy a művészi igényű filmalkotás nem tartalmaz olyan elemeket, amelyek a 12 éven felüli fiataloknak gondot okoznának, és amelyek a III. kategóriába való besorolást indokolnák. Kiemelte, hogy a filmben a groteszk ábrázolás, és így a humor távolító hatása alapvetően meghatározó, amelyet az alperes elmulasztott értékelni. Utalt a műsorszámok besorolási alapelveit rögzítő 1494/2002. (X. 17.) számú alperesi határozatra azzal, hogy a II. kategóriára vonatkozó elvárásoknak a film megfelelt, mert az erőszak megjelenítése kifejezetten visszafogott volt, erőszakos jeleneteket nagyon ritkán láthatott a néző, azok pedig könnyen értelmezhetőek voltak. Kiemelte, hogy a műsorszám hajnali sugárzása, a kezdő időpont kitolása a legfontosabb

ifjúságvédelmi eszköz, mert a filmet a 12-16 éves korosztályból csak nagyon kis számban nézhették. Ezen túlmenően kifogásolta, hogy az alperes még utalásszerűen sem tért ki arra, hogy mi indokolta a kötbér kiszabását, illetve miért nem találta elegendőnek az Rttv. 112.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti (felhívás) szankció alkalmazását.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte azzal, hogy döntése egyértelmű a tekintetben, hogy miért tartotta a vizsgált filmet III. kategóriába sorolandónak. Hangsúlyozta, hogy a kiskorúak szellemi fejlődése folyamatos változáson megy keresztül, véleményük és értékítéletük nagymértékben befolyásolható. A filmben bemutatott attitűdök a kiskorúak számára mintaként szolgálhatnak, a bemutatott erőszak pedig torz képet alakít ki a 18 éven aluliakban, ezért súlyosan ártalmas személyiségfejlődésükre. Utalt arra, hogy nem terheli fokozatosság a szankció alkalmazása körében, míg a kötbér kiszabásának és mértékének megfelelő indokát adta határozatában.

Az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványának megfelelően igazságügyi szakértőt rendelt ki. A szakvélemény szerint a film nem tartozik a könnyen befogadható alkotások közé, iróniája valószínűleg sok kiskorú számára érthetetlen, félreértelmezhető. A film rendezője által használt irónia megértése a felnőttek számára is komoly odafigyelést igényel, míg a 16 év alatti gyermekek számára komoly erőfeszítést jelentene, a gyermekekre azonban életkoruktól függő mértékben az jellemző, hogy inkább kitérnek a számukra érthetetlen felnőtt humor, irónia, gúny elől. Ebből levont következtetése az volt, hogy „megalapozatlannak tartja a filmet káros hatásúnak tekinteni a 12-16 éves korosztály többségére”.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint nem fogadta el a szakvéleményben foglaltakat ítélezése alapjául, mert a szakértő több megállapítása és abból levont következtetése között hiányzik az ok-okozati összefüggés, így azok ellentmondók, amely ellentmondást a szakértő személyes meghallgatása során sem tudott feloldani. A szakvélemény végkövetkeztetésével összefüggésben kiemelte, hogy az alperes helyesen állapította meg, hogy a felperes megsértette az Rttv. 5/B.§ (3) bekezdésében foglaltakat. Kiemelte, hogy a törvényalkotó nem kizárólag a többséget, hanem a később érő 12-16 éves kisebbséget is fokozottan védeni kívánja, ezért ha egy műsorszám a 12-16 éves korosztály bármilyen kis része esetében alkalmas a 16 éven aluliak fizikai, szellemi és erkölcsi fejlődésének kedvezőtlen befolyásolására, akkor a műsorszolgáltató nem sorolhatja azt a II. kategóriába. A szakértő megállapításával szemben kiemelte, hogy a groteszk meg nem értése miatt a filmet egységes alkotássá tevő koncepció hiányában az irónikus ábrázolásmód értelmezhetetlensége okán nem lesz más, mint erőszakos, abszurd jelenetek halmaza, ami káros magatartásmintát közvetít az érintett korosztály számára, és megnehezíti a látottaktól való elhatárolódást. Rögzítette, hogy a szankció kiválasztásával és kiszabásával kapcsolatosan a Testület eleget tett indokolási kötelezettségének, mivel jogszabályi hivatkozással alátámasztotta, a

jogsértés ismétlődő jellegére utalva, az Rttv. és a MSz rendelkezéseinek figyelembevételével megfelelő összegben állapította meg a kötbért.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával kereseti kérelmének teljesítését kérte. Hangsúlyozta, hogy nem sértette meg az alperesi határozatban hivatkozott törvényi rendelkezéseket. Az „...” című filmet helyesen sorolta be, amit a keresetéhez benyújtott magánszakértői szakvélemény, a perben beszerzett igazságügyi szakvélemény, illetőleg a szakértő szóbeli kiegészítése is alátámaszt. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte az Rttv. 5/B.§ (3) bekezdését, mivel nyilvánvaló, hogy a jogalkotó a kategorizálási kritériumok felállításakor a védett korosztályokba tartozó személyeket általában igyekezett megóvni. Így a perbeli esetben egy átlagos 12-16 év közötti kiskorút kell figyelembe venni, nem pedig az érintett korcsoport bármilyen kis részét. Utalt arra, hogy az alperesnek több lehetőség közül kell kiválasztania a konkrét esetben alkalmazott szankciót, arra nézve viszont indokolási kötelezettség terheli, hogy miért éppen kötbért szabott ki.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy döntése egyértelműen tartalmazza, hogy miért tartotta a vizsgált filmet III. kategóriába sorolandónak, és ezen túlmenően a kötbér kiszabása és mértékének meghatározása vonatkozásában is maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségét elbíráló elsőfokú ítélet elleni fellebbezést a Legfelsőbb Bíróság 2007. évi december hónapban megtartott konzultációs értekezletén elfogadott vélemény VII/2. pontja (Közigazgatási Gazdasági Döntvénytár 2008/2. szám - Komplex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft.) szerint érdemben, és a Pp. 340.§-ának (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően valamennyi körülményt mérlegelt, és azoknak a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával állapította meg a tényállást, a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetést vont le. Döntését megfelelő módon megindokolta. Jogi okfejtésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. A felperes fellebbezésében olyan konkrét, a mérlegelés okszerűségét cáfoló, vagy jogszerűségét megdöntő indokot felhozni nem tudott, amely az ítélet megváltoztatását megalapozná, olyan új tényt, vagy körülményt nem jelölt meg, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

Az Rttv. 5/B.§-ának (2) bekezdése szerint azt a műsorszámot kell II. kategóriába sorolni, amelyik a 12 éven aluli nézőben félelmet kelthet, illetve amelyet koránál fogva nem érthet meg, vagy félreérthet. Az ilyen műsorszám minősítése: 12 éven

aluliak számára megtekintése nagykorú felügyelete mellett ajánlott. Az a műsor, amelyet a kiskorú a nagykorú magyarázatával sem érthet meg, vagy így is félreértheti - mert korából eredően nem elég fejlett annak befogadásához - nem tartozik a II. kategóriába, hanem a III. kategóriába sorolandó. A II. kategóriára vonatkozó jogszabályi előírásban foglalt követelményeknek maradéktalanul az a műsor tud eleget tenni, amelyet a 12 éven aluli gyermek nagykorú felügyelete mellett úgy tekinthet meg, hogy a nagykorú magyarázatával a műsor általa meg nem értett, vagy félreértett tartalma tisztázható, és a látottak által kiváltott félelme leküzdhető. Az Rttv. 5/B.§-ának (3) bekezdése értelmében a III. kategóriába kell sorolni azt a műsorszámot, amely alkalmas a tizenhat éven aluliak fizikai, szellemi vagy erkölcsi fejlődésének kedvezőtlen befolyásolására, különösen azáltal, hogy közvetett módon utal erőszakra, illetve szexualitásra, vagy témájának meghatározó eleme az erőszakos módon megoldott konfliktus. Az ilyen műsorszám minősítése: tizenhat éven aluliak számára nem ajánlott. A III. kategóriára vonatkozó törvényi rendelkezés a 16 éven aluli kiskorúak védelmét szolgálja és nem korlátozódik a 12-16 év közötti kiskorúak érdekeinek védelmére. A sugárzási időpontok tekintetében irányadó Rttv. 5/C.§-ának (1)-(2) bekezdése értelmében a II. kategóriába tartozó műsor megfelelő jelzéssel bármilyen időpontban, a III. kategóriába sorolt műsorszám 21 és 5 óra között tehető közzé, amellyel összhangban szabályozza az Rttv. 5/A.§-ának (2) bekezdése a műsorelőzetes bemutatásának időpontját.

Kiemeli a Fővárosi Ítéltábla, hogy mint más döntésében már rámutatott, a kiskorúak védelmét szolgáló jogszabályhelyek együttesen szolgálják a kiskorúak védelmét, amelyből következően valamennyi szabálynak egységesen érvényesülnie kell: a kategóriába sorolásnak, az arra irányadó sugárzási időpontnak, a piktogram folyamatos megjelenítésének egymással összhangban kell állnia.

Megvalósul a jogsértés tehát akkor is, ha ugyan a korhatárnak megfelelő időben adja közre a műsorszolgáltató az érintett adást, de annak kategorizálása nem a kiskorúak védelmére vonatkozó helyes besorolás alapján történt. A besorolás továbbá a teljes műsorszámra vonatkozik, ezért az egyes jelenetek, elemek más kategóriába tartozása kihat az egész műsorszám minősítésére. Összességében pedig nemcsak a kiskorúak védelmére okot adó jelenetek számától, hanem azok minőségétől, szövegezésétől, képi megjelenítésétől, zenei aláfestésétől, magyarázattal vagy magyarázat nélkül történő megértésüktől, kiskorúakra gyakorolt összehatásától függ a kategorizálás.

A filmalkotás megtekintése során a másodfokú bíróság egyértelműen azonosítani tudta azokat - az alperesi határozatban és az elsőfokú ítélet indokolásában is nevesített - elemeket és kiemelt jeleneteket, amelyek a magasabb korhatári kategóriába sorolást megalapozzák. Minden egyes, a vizsgált tárgyává tett jelenetben nyilvánvaló módon megvalósult a jogsértés, amelyen túlmenően a film egésze, annak megjelenítése, hangulata, képi világa, valamint az ironikus, groteszk ábrázolásmód miatt sokszor nehezen érthető vagy félreértelmezhető, negatív és káros üzenete révén alkalmas volt arra, hogy a 16 éven aluli nézők testi, szellemi és erkölcsi fejlődését kedvezőtlenül befolyásolja.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint: a film témaválasztása (az álvalóságként ábrázolt vidéki környezetbe ágyazott abszurd helyzetek laza láncolatából álló nyaralás képei); feldolgozásmódja (a tragikum és komikum egymástól távol eső elemeinek bizarr társítása); a deviáns, paranoid, antiszociális karakterek sora (a nemi szerepeket illetően) negatív kliséket mutatott be és sokszor erőszakosan megnyilvánuló viselkedési formákat közvetített. Ily módon a film a II. kategóriára megfogalmazott szempontrendszer elvárásainak nem felelt meg, azon túlmutató volt. A fanyar humorral kikarakírozott szereplők igazi, mély érzelmet nélkülöző egymáshoz való viszonya következtében bizarr, a józan ész által elvárható megoldási módot mellőző az alkotás, amely hol mosolyra fakaszt, hol pedig megdöbbeníti a nézőt, amikor groteszk világlátást engedve az abszurd helyzeteket teljesen hétköznapiaként tünteti fel. A megrendezett, ironikusan ábrázolt álvalóság és a tényleges hétköznapi világ közötti elhatárolódást nehezítette a rendező groteszk hangulatot hangsúlyozó megvalósítása, amely a megfelelő értelmezés hiányában a célzott üzenettel szemben ellenkező összhatás kiváltására volt alkalmas. A szakértő is kiemelte, hogy a film megértése még a felnőttektől is fokozott odafigyelést igényel, míg a kiskorú nézők számára a látottak értelmezése komoly erőfeszítést jelentene, ezért valószínűsíthetően erre kísérletet sem tesznek, inkább elkapcsolnak a műsorszámról. A szakértő által jelzett ezen feltételezett magatartásbeli reakció azonban nem igazolhatja a felperesi besorolás helyességét (Különös tekintettel arra, hogy a film egészében a II. kategóriával érintett korosztály megértési szintjét meghaladta, mert számukra nagykorú személy magyarázatával sem volt értelmezhető).

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette, hogy miért nem fogadta el döntése alapjául a perben kirendelt szakértő szakvéleményét. Azzal az álláspontjával, hogy a szakértői vélemény a felperesi keresetet nem alapozza meg, nem teszi azt teljesíthetővé, a másodfokú bíróság egyetértett. A szakértő a bíróság és a felek által feltett kérdésekre sem adott egyértelmű és pontos választ. Lényegében feltételezésekre alapította szakvéleménye végső következtetését. A pontatlan szakértői megfogalmazások (kevésbé alkalmas, vélhetően, nem valószínű) okozzák, hogy ellentmondás fedezhető fel az egyes megállapítások és az azokból levont következtetések között, ezért az alperesi határozat tényszerű elemzésével szemben a szakvélemény nem alkalmas a felperesi jogsértés hiányának alátámasztására.

A Fővárosi Ítéltábla több döntésében foglalkozott az Rttv. kiskorúak védelmét szolgáló rendelkezéseinek értelmezésével, e körben a felperesi fellebbezéssel összefüggésben a következőket emeli ki. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk) 12.§-a szerint kiskorú az, aki 18. életévét még nem töltötte be kivéve, ha házasságot kötött. Kiskorú néző tehát lehet óvodás, illetve iskolás gyerek is, ugyanaz a műsor más hatást vált ki egy 6 éves, és mást egy 12, vagy 16 éves nézőben. Ezért rendkívül fontos a műsorszámok korhatár szerinti megfelelő minősítése, közzététele.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a műsorszámok besorolása során nem az előző kategória felső korhatárától kell figyelembe venni a védendő kiskorúak körét, így a III. kategória nem csak a 12-16 éves korosztály védelmét szolgálja, hanem a 16 éven aluli kiskorúak mindegyikét. Ebből következően a másodfokú bíróság nem fogadta el a felperesnek a fellebbezésében kifejtett azon véleményét, miszerint a perbeli műsorszám minősítésénél egy átlagos 12-16 év közötti kiskorút kell alapul venni. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Rttv. 5/B.§ (3) bekezdésében foglaltak megsértését eredményezi, ha az e jogszabályi előírással érintett korosztály (16-tól lefelé) bármilyen kis részére vonatkozóan a testi, lelki, szellemi fejlődésük kedvezőtlen befolyásolására alkalmas hatás megállapítást nyer. Ezért a felperes terhére rótt jogsértés alóli mentesülést nem eredményezhette az a szakértői végkövetkeztetés, hogy az „...” című filmet a 12-16 év közötti korosztály tagjainak többségére nem lehet káros hatásúnak tekinteni. A szakértői végkövetkeztetés éppen a felperesi jogsértést és az alperes elmarasztaló határozatának jogszerűségét támasztja alá (az utóbbi esetében a „jogalap” tekintetében).

A Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés d) pontja kimondja, hogy ha a műsorszolgáltató az e törvényben, illetve a szerzői jogról szóló törvényben, valamint a műsorszolgáltatási szerződésben és a rádióengedélyben előírt feltételeket és előírásokat nem teljesíti vagy megsérti, a Testület érvényesíti a szerződésben megállapított kötbért. A felek által megkötött MSz 11.6.1. pontjában a felek kikötötték, hogy az „alább” felsorolt, az Rttv-ben meghatározott kötelezettségszegések esetén a felperes - minden egyes esetben - a meghatározott mértékű kötbért köteles fizetni. A MSz 11.6.1.9. pontja értelmében pedig a Rttv. 5/B.§ (3) bekezdésében foglaltak megszegése esetén, amennyiben az 21:00 és 05:00 óra között történik, a kötbér mértéke a kötbéralap 0,2%-a. Ennek figyelembevételével állapította meg az alperes 2.972.307 forintban a kötbér összegét. A felperes a hivatkozott MSz rendelkezésekben tehát maga vállalta a Rttv. 5/B.§ (3) bekezdésében foglaltak megsértésének jogi konzekvenciájaként a kötbérfizetést, mint szankciót. Ezért alappal nem hivatkozhat a szankcionálás módjának téves, a fokozatosság elvét figyelmen kívül hagyó megválasztására, e körben a mérlegelés alperes általi elmulasztására, vagy a választott szankció (kötbér) okának indokolásbeli hiányosságaira, mivel a szankcionálás alperes által alkalmazott módját a szerződésben magára nézve kötelezőnek elismerte. Az alperes határozatában a kötbéralap megjelölésével, a kötbérszámítás módját is rögzítette. Az alperes a MSz-ben kikötött fix összegű kötbér megfizetésére kötelezte a felperest, melynek mérséklésére ezekből nincs jogszerű lehetősége a bíróságnak. Nem hagyható figyelmen kívül a határozatban kiemelt azon körülmény sem, hogy a műsorszolgáltatót - a kiskorúak védelmére vonatkozó rendelkezések megsértése miatt - a Testület a megjelölt időszakban 24 alkalommal marasztalta, amelyből 18 esetben kötbért szabott ki. A jogsértés súlyára és ismétlődő jellegére, valamint a korábban alkalmazott szankcióknak a felperesi műsorszolgáltatásra gyakorolt hatástalanságra tekintettel a megállapított fix összegű kötbér nem tekinthető eltúlzottnak.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM r. 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t e n, 2008. évi március hó 27. napján

**Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró
dr. Fehérné dr. Tóth Kincső sk. bíró**

A kiadmány hitelül:
bírósági írnok